

na jeho podkladě vynesl soudce rozsudek, jímž se Jan Mikolášek uznává vinným zažalovaných přestupků a odsuzuje se do vězení na pět týdnů bezpodmínečně.

Obžalovaný podal odvolání co do viny i co do trestu, v němž zdůrazňuje nespolehlivost „vědy“ písmoznalecké. —rk—

Vězeňský dozorce na ženském oddělení.

(Zemský trestní soud v Brně.)

Služba dozorců vězňů není záviděníhodná. Udržovat v klidu a pořádku celou řadu odvážných a namnoze vzpurných zločinců vyžaduje napětí nervů i fyzické síly. A tak by si mnohý myslil, že služba v ženském oddělení věznic je pro dozorce značnou úlevou oproti službě mezi trestanci mužského rodu. Ale není tomu tak. Na ženském oddělení je dozorce vydán často svodům zavřených krásvic, a běda mu, kdyby se jen jedenkrát neopanoval, a povzbuzen něnou zřetelnou nabídkou, dovolil si toho nejmenšího! Vydal by se úplně všanc zchýtralé trestankyni a nechtěl-li by pak nad jejím jednáním mhouřit obě čí, stěžovala by si jeho představeným, že ji dozorce obtěžoval, a měl by na krku disciplinární řízení.

Roční seznam obsahuj jména a příjmení zapsaných osob, jejich povolání, bydliště a údaje o jazykových znalostech. Budiž vytištěn a zaslán předsedovi sborového soudu druhé stolice, vrchnímu státnímu zástupci, přednostovi politického úřadu druhé stolice, dále státnímu zástupci, politickým úřadům první stolice, okresním soudům a obecním starostům (notářům) v obvodu sborového soudu.

Osoby zaměstnané při zemědělství mohou žádati, aby byly v čas neodkladných hospodářských prací zproštěny úřadu porotce po dobu nastávajícího období. Správnost údajů žádostí budiž potvrzena starostou (notářem). O žádosti rozhodne s konečnou platností předseda sborového soudu první stolice.

Čtrnáct dnů před začátkem každého porotního období sestaví předseda sborového soudu první stolice za přítomnosti dvou soudců a státního zástupce ve veřejném sedění losováním služební seznam, po případě i služební seznam pro případy menšinové. Tyto seznamy obsahujtež tytéž údaje jako seznam roční.

Počet a dobu řádných porotních období ustanoví podle potřeby předseda sborového soudu druhé stolice na rok předem. Vyžaduje-li toho počet, důležitost nebo rozsah věcí, které se mají před porotním soudem projednávat, může nařídit mimořádné porotní období.

Předseda sborového soudu druhé stolice může ustanovit na návrh předsedy porotního soudu z důležitých důvodů, že porotní soud má zasedati v jednotlivém případě nebo v celém období místo v sídle sborového soudu první stolice na místě jiném. Pro takový případ budiž vylosován nový služební seznam

Jeden výstižný příklad, svědčící o slastech dozorce na ženském oddělení, tvořil předmět žaloby, vlastně dvou žalob, jež projednával v těchto dnech zemský trestní soud v Brně.

Fráňa Zajícová je už starší ženou. Za svých mladších let, když její obličej nehyzdily ještě četné vrásky, hledávala výživu pod matným světlem pouličních svítilen. Jistě klidila i chvilkové úspěchy, neboť by se byla uchýlila k poctivějšímu zaměstnání. Konečně se vdala, když byla častěji vystřídala ulici s celou trestnicí. Tu za krádež, tu za pochybný život či jiné trestné činy propadávala trestu.

Tříměsíční žalář za křivé svědectví byl již jedenáctým jejím trestem. To už byla provdána, ale přesto ráda vzpomínala dob uplynulých, kdy pouhým úsměvem dobývala srdce rytířů a prázdnila jejich tobolky. A tu vždy mysl její ovládne otázka málo skromná, ale u takových žen neobvyklá: Zda ještě dnes našli by se mužové, kteří by jejím svodům odolali? Luštění takové otázky ponechává své bujně fantasi, která zhusta poprává jí sladkých okamžiků s muži fešnými, zámožné a vysoce postavené nevyjímaje. Tak se v myšlenkách oddala také lásce s nějakým maďarským hrabětem a kamarádkám v žalární cele ráda vyprávěla o tom svém štěstí. I jiné hrdiny svého láskyplného románu si vymýšlela a nakonec ubožák věřila, že jí přítelkyně v utrpení závidí ta četná dobrodružství. A ony

náhradních porotců z osob, které bydlí v místě, kde má porotní soud zasedati, nebo v jeho nejbližším okolí.

Leží-li místo, rozhodné pro příslušnost porotního soudu, v soudním okrese, v němž podle posledního úředně uveřejněného soupisu lidu obývá alespoň 20% státních občanů téhož, avšak jiného jazyka než státního, má býti lavice porotců sestavena ze seznamu pro případy menšinové (§ 20, odst. 1), navrhne-li to obžalovaný příslušník tohoto menšinového jazyka, nebo je-li jich několik, aspoň jeden z nich. Právo takto založené se zachovává obžalovanému, i když projednání jeho věci bylo přeneseno na jiný porotní soud, u kterého je též takový seznam pro případy menšinové. Takový návrh je nepřipustný, má-li se konati hlavní přelíčení také proti spoluobžalovanému příslušníku jazyka státního nebo jazyka jiné národní menšiny.

Seznam členů porotního soudu a hlavní i doplňovací služební seznam porotců budiž dodán každému obžalovanému nejpozději s obsílkou k hlavnímu přelíčení.

*

Tot tedy trest nových ustanovení, jež mají býti uzákoněna v nejbližším zasedání sněmovny. Porotní seznamy pro rok 1927 mají býti sdělovány již podle těchto nových ustanovení.

Považujeme sice vládní návrh za krůček kupředu ve snaze, obsaditi lavici porotců lidmi nejschopnějšími, ale jsme přesvědčeni, že v zájmu vyšší spravedlnosti bude musit co nejdříve dojiti k radikálnější reorganizaci celého porotního zřízení. —a.

se jí zatím smály, nazývajíce ji po straně hloupou, domýšlivou husou.

Mladý dozorce vězňů asi chovankám brněnské věznice, zvláště těm mladším, nebyl lhostejným. Mezi sebou říkaly mu „modré očko“ a jistě tady o něm hovořily více než o těch starých. A snad Fráňa se také někdy zamyslela: Zda „modré očko“ dal by se chytit na její úsměv? Fantasie odpovídala: „Ano. Vždyť i on se na tebe směje. Jen si dobře všimni, jak tě vyznamenává svojí přízní a jak touží po okamžiku, kdy by s tebou byl samotný!“ Myšlenky, které se potom rojily v hlavě trestankyně Fráni, týkaly se jen „modrého oka“. Úsmíval se na ni, štipal ji do tváře, hladil po vlasech a líbal.

A když byla propuštěna, přemýšlela Fráňa doma dále. Vzpomněla si, že „modré očko“ jen nelíbal, ale že šel dále. Jednou na záměčku, když dozíral na její práci, po druhé a po třetí v justičním paláci na místě, které v souvislosti s posvátnou láskou nelze ani uvést. A jak byl tehdy rozčilen, jak ji prosil a sliboval vše možné. Ba dokonce i peníze jí přislíbil. Dvě stě nebo tři sta korun za mlčení...

Fantasie Fráni rostla a hlavně pokud se týkalo slibované odměny, dala se myšlenkami úplně ovládnouti. Napsala „modrému očku“ dojemný dopis, v němž vyličila svoje útrapy po těch třech sladkých okamžicích. Muži se prý musila doznati, ten se nyní opíjí, bije ji a vyhání z domu. „Modré očko“ však neprozradila a žádá za to dvě stě korun československých. Nedostane-li tento obnos do hlubty té a té, dozví se všechno žena dozorcova a ovšem také soudy, které přísně poklesek dozorcův potrestají.

První dopis adresát z nevysvětlitelných příčin neobdržel a následoval proto druhý, doporučený, s nímž si náhoda zahrála ještě podivněji. Místo do rukou adresátových dostal se na stůl presidia zemského trestního soudu, kde požadavky bývalé trestankyně vyvolaly pochopitelný zájem. A výsledkem bylo pak dvojitý trestní řízení: proti dozorci pro zločin svádění ke smilstvu, proti Fráni pro zločin vydírání.

Nešťastný dozorce nevěděl opravdu, jak se k té cti dostal. Rozhodně prý ani nejmenších styků s Fráňou neměl. Napověděl, že by to mohl být akt msty, poněvadž nedovolil kdysi Fráni návštěvu v pracovních hodinách a udal ji, když chtěla odhodit na ulici pro svoje známé moták.

Svědčce L., která sdílela žalární kobku s Fráňou, vysvětlila případ jinak. Fráňa prý trpěla fixní ideou, že ji četní mužové milují, chlubívala prý se, že měla v Uhrách známost s nějakým hrabětem, jinde s jinými vysokými pány, a nikdo v cele jejímu povídání nevěřil. O obviněném dozorci prý také byla jednou řeč, ale tehdy se Fráňa nařknutí jiné kamarádky bránila.

Jinak ze spisů vyšlo najevo, že Fráňa živila se také prostitucí, byla vícekrát trestána a přílišné víry se jí nemůže dát.

Soudní senát, jemuž předsedal vrch. rada Dr. Přerovský, pak osvobodil dozorce ze zločinu svádění ke smilstvu a odsoudil Fráňu za zločin vydírání na jeden měsíc téžkého žaláře nepodmínečně.

Po šesti letech.

(Zemský trestní soud v Praze.)

Říkává se, že prý trestající spravedlnosti je těžko uniknout a že postihuje vinníka často po letech, náhle a neočekávaně. Josef Slezák je kovaný ptáček. Má už přes svoje mládí (je mu 23 let) vysezeno domovské právo nejen v československých, ale i v zahraničních trestnicích. Právě se o něm, že dovede krásti a brátí vše, všudy, bez ostychu a bez ohledů. Je mazaný a opatrný, dovede houževnatě popírat, dokazovat alibi, skrývat se za falešnými jmény, a přece bývá někdy dopaden.

Dne 3. června 1920 hledal rolník Josef Mayer v Rückersdorfu čeledína a do práce hlásil se 17letý hoch slušného zevnějšku. Mayer jej přijmul do práce, dal mu deputátni byt ve svém domě, avšak již po čtyřech dnech, dne 7. června, zjistil, že mu nový čeledín ukradl nějaké vuřty. Došel za ním na pole, pořádně mu vyčinil a ihned jej z práce propustil. Čeledín zabalil si svůj ranec a šel. Druhý den však byla u Mayera spáchána odvázná krádež vloupáním. Byly ukrouceny zámký a vypáčeny dveře u sklepa, spíže a půdy, odcizeny zásoby potravin, látky na šaty, řemen od mlátičky, hotové peníze, vše v ceně přes 10.000 korun. — Podezření padlo ovšem ihned na propuštěného čeledína, který však zmizel beze stopy. Byl sháněn a stíhán zatykačem, avšak dlouhou dobu marně, protože se u Mayera přihlásil pod falešným jménem. Ježto však měl nenechavé ruce, byl přistižen při jiných krádežích a octnul se za mřížemi trestnice ve Steínu u Vídně. A poněvadž tam měl dlouhou chvíli a poněvadž stále chtěl svým kolegům-spoluvěznům dokázat, jaký je chlapík, pochlubil se jim spáchanou krádeží a tak to vyšlo najevo.

Státní zastupitelství podalo na Josefa Slezáka žalobu pro zločin krádeže, na který je v zákoně trest od 5 do 10 let. Aby věc nemusela před porotu, navrhl státní zastupitelství trest od 1 do 5 let, a tak se octnul Josef Slezák před senátem r. v. z. s. dra II. o. u. s. k. a. Zapíral a popíral, zprvu tvrdil, že tam vůbec zaměstnan nebyl, pak konečně doznal, že u Mayera byl, krádež však nedoznal. Avšak líčení spoluvězňů se tak nápadně shodovala s líčením poškozeného, že nebylo o jeho vině pochyby a obžalovaný byl také uznán vinný. Jelikož však mezitím spáchal celou řadu jiných krádeží, pro které byl již odsouzen k mnohým trestům, neuznal senát za nutno dávat mu další trest, takže tentokráte, ačkoliv vinný byl uznán, nebyl k žádnému trestu odsouzen.

Žalobu zastupoval státní zástupce dr. Stibral, obžalovaného hájil dr. Emil Hartmann.

Srážka s četníkem.

(Krajský soud v Mor. Ostravě.)

Na silnici mezi Vrbicí a Hrušovem setkal se četnický strážmistr s povozem, řízeným kočím Javorkem. Četnický strážmistr dobře znal Javorka a věděl, že časem vozívá staré železo pochybného původu. V době, kdy k onomu setkání došlo, provedeno bylo několik krádeží